

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Z. D.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2021, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2023, č. j. 17 Ad 27/2021-64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 12. 2018, č. j. X, byla zamítnuta žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 12. 2018, č. j. X, byla zamítnuta žádost žalobce o zvýšení důchodu pro nesplnění podmínek § 76a zákona o důchodovém pojištění, neboť jeho důchodový věk nebyl stanoven ani podle § 74a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ani podle § 76 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, a žalobce nezískal alespoň 15 let zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech (popřípadě 10 let, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech), které bylo podle předpisů účinných před 1. 1. 1993 zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku alespoň 55 let. Proti oběma rozhodnutím podal žalobce námitky, které byly zamítnuty rozhodnutím žalované ze dne 8. 3. 2019, č. j. X.

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu. Krajský soud v Ostravě právě uvedené rozhodnutí žalované zrušil rozsudkem ze dne 16. 10. 2019, č. j. 17 Ad 21/2019-48. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. III ÚS 1015/13, uvedl, že povaha zaměstnání důlního měřiče coby zaměstnání se stálým pracovištěm v podzemí hlubinných dolů není odvislá od jeho jmenného zařazení do seznamu v příloze nařízení vlády č. 117/1988 Sb., ale je třeba k ní dospět dokazováním, které však žalovaná v potřebném rozsahu neprovedla.

[3] Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalované proti tomuto rozsudku zamítl rozsudkem ze dne 10. 6. 2021, č. j. 6 Ads 235/2019 – 92. Při posouzení věci rovněž

vycházel ze závěrů vyslovených v nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 1015/13. Ztotožnil se se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka pochybila tím, že neprovedla dokazování za účelem zjištění, zda lze na situaci žalobce s ohledem na jím konkrétně vykonávanou práci nahlížet tak, že se jednalo o soustavný a v průběhu kalendářního měsíce převážný výkon práce na pracovištích v podzemí hlubinných dolů. Ve světle nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1015/13 je přitom nutno při zařazování pracovníků dle „Seznamu zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech“ vycházet ze skutečné povahy jejich práce a nikoliv z formálního označení jejich pracovní pozice.

[4] Žalovaná následně ve věci znovu rozhodla v záhlaví uvedeným rozhodnutím, jímž zamítla námitky žalobce a potvrdila výše již uvedená rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. I a č. II. ze dne 4. 12. 2018 vydaná pod společným č. j. X.

[5] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítal, že se v něm žalovaná nevypořádala s jeho námitkami v otázce zařazení výkonu jeho zaměstnání „důlního měřiče“ do pracovní kategorie dle dřívějších právních předpisů. V podáních ze dne 10. 9. 2021 a 21. 9. 2021 žalobce uvedl další skutečnosti ohledně své pracovní činnosti.

[6] Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem nadepsané rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Poukázal na závěry Ústavního soudu v nálezu III. ÚS 1015/13 a zmínil, že ve svém předchozím rozsudku v této věci sp. zn. 17 Ad 21/2019 uvedl, že evidenční listy důchodového pojištění, z nichž vycházela žalovaná, mají poněkud omezenou vypovídací schopnost stran zařazování žalobce do pracovních kategorií I. AA a I. A.

[7] Za stěžejní z nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1015/13 krajský soud označil skutečnost, že některá zaměstnání – jakkoli je vláda zařadila do pracovní kategorie I. A – byla ve skutečnosti zaměstnáním v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech (preferovaná pracovní kategorie I. AA). Uložil žalované vyvinout vyšší úsilí při zjišťování skutkového stavu, aby postavila na jisto, zda důlní měřič nebo jiný zaměstnanec svou práci vykonával soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně na pracovištích v podzemí hlubinných dolů.

[8] Přestože žalovaná před druhým rozhodnutím v této věci odstranila druhou z vad předchozího zrušeného rozhodnutí, a tedy doplnila dokazování stran převážnosti výkonu zaměstnání v podzemí hlubinného dolu prostřednictvím dosažené expozice fibrogennímu prachu, dospěl krajský soud k závěru, že žalovaná dosud nedostála požadavkům nálezu III. ÚS 1015/13. Neodstranila totiž první vadu, pro kterou krajský soud zrušil její první rozhodnutí v této věci (správnost metody evidence směn bývalým zaměstnavatelem, resp. jeho nástupcem). Pouze povrchně se totiž věnovala otázce, zda v evidenčních listech důchodového pojištění, z nichž vycházela, bývalý zaměstnavatel žalobce, resp. jeho nástupce, hodnotili výkon práce žalobce ve sporných obdobích dle materiálních kritérií § 15 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. ve smyslu nálezu III. ÚS 1015/13. Žalovaná se podrobně nezabývala otázkou, zda zaměstnavatel žalobce, resp. následně OKD, prošetřovali zařazení žalobce do pracovní kategorie I. A.

[9] Nelze přitakat ani argumentu, že nelze skutkový stav zjistit jinak, než za pomoci zaměstnavatele žalobce či jeho právního nástupce, jelikož jen oni mohou mít přehled o tom, zda žalobce soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně pracoval

pokračování

v podzemí hlubinného dolu. V tomto rozsahu krajský soud v rozsudku sp. zn. 17 Ad 21/2019 žalovanou odkázal mj. také na možnost zjišťování podstatných okolností také formou svědeckých výpovědí či znaleckého posudku, což ovšem žalovaná neakceptovala, a zcela pominula, že žalobce označil konkrétní svědky (osoby ve srovnatelné situaci jako je on, které měly pobírat tzv. hornický důchod) již v první žalobě v této věci. Žalovaná proto tomu měla v dalším řízení věnovat náležitou pozornost. Rozhodně nestačí, pokud tyto důkazní návrhy žalobce odbyla letmým a ve vztahu k počtu žalobcem jmenovaných osob nedůsledným vyjádřením k první žalobě ve věci 17 Ad 21/2019. Žalovaná se posléze otázce dokazování pomocí tzv. hornických důchodů jiných osob věnovala jen obecně s tím, že neprovedla ani svědecké výpovědi relevantních osob, které žalobce označil již v původní žalobě, ani neprozkoumala, zda některá z jím označených osob nevykonávala stejné nebo obdobné zaměstnání po podobnou dobu jako žalobce, byť tuto dobu jejich zaměstnavatel vykázal v pracovní kategorii I. AA.

[10] Žalovaná dosud nevysvětlila, proč v této souvislosti (řádnost metody evidence pracovních kategorií) neprovedla důkaz znaleckým posudkem, jakkoli ho krajský soud v rozsudku 17 Ad 21/2019 vyjmenoval jako jeden z možných důkazních prostředků k osvětlení řádnosti (metody) vedení evidence zaměstnání ze strany bývalých zaměstnavatelů žalobce, resp. jejich nástupců. Žalované musí být známo, že důkaz znaleckým posudkem v jiné podobné věci se prováděl. Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 26. 11. 2019, č. j. 1 Ads 24/2018-61, uvedl, že je pro účely aplikace § 76a nutno zkoumat, zda žalobce byl ztíženým podmínkám vystaven více méně trvale z důvodu stálého pracoviště v podzemí hlubinného dolu.

[11] Žalovaná nerespektovala závazný právní názor z předcházejícího rozsudku v této věci. Opětovně učinila závěr o neosvědčení důležité skutečnosti, aniž vyvinula dostatečnou snahu a o její prokázání, či zdůvodnila, proč shora uvedené důkazní prostředky nelze provést, čímž zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[12] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž namítala nejasné vymezení závazného právního závěru ze strany krajského soudu v předchozím rozsudku. Další dokazování znaleckým posudkem či svědeckou výpovědí není podle stěžovatelky účelné a nedává smysl, jelikož se již dostatečně v souladu s právním závěrem uvedeným v nálezů sp. zn. III. ÚS 1015/13 zabývala skutečným rozsahem výkonu práce žalobce na pracovišti v podzemí hlubinného dolu. Vyjádřila přesvědčení, že zaměstnavatelé zaměstnání žalobce zařadili do příslušné pracovní kategorie v souladu s tehdy platnými právními předpisy a resortními seznamy. V podstatě k ničemu, co stěžovatelka uvedla k právní úpravě, resortním seznamům, jejich změnám a zařazování do pracovních kategorií krajský soud nepřihlédl. Není třeba se zabývat tím, zda bylo pravidlem, že figurant (pomocník důlního měřiče) a důlní měřič pracovali společně.

[13] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že od října 1973 do září 1992 odfáral 5113 směn téměř každý den v měsíci a vždy v podzemí odpracoval větší část směny.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním.

[15] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (což je také nyní projednávaná věc), pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[16] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto NSS vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. Kasační stížnost tudíž NSS přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[17] V projednávané věci soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[18] K argumentaci stěžovatelky týkající se závazného právního závěru krajského soudu v předchozím rozsudku krajského soudu ze dne 16. 10. 2019, č. j. 17 Ad 21/2019 – 48, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že krajský soud v tomto rozsudku mimo jiné konstatoval, že ani u evidenčních listů důchodového zabezpečení (ELDZ) vydaných po 1. 6. 1992 nelze vyloučit, že byly zhotoveny „starší“ metodikou, a uvedl dále, že stěžovatelka při prověřování správnosti ELDZ stran zařazení do pracovní kategorie nezjišťovala, jakou metodou byla tato správnost nástupcem zaměstnavatele žalobce přeshetřována, tedy jestli bylo nahlédnuto do Seznamu zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, který tvoří přílohu č. 2 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení, nebo jestli bylo prováděno dokazování výpověďmi svědků, znaleckými posudky atp.

[19] Z výše uvedeného je zřejmé, že závazný právní závěr, aby stěžovatelka zjistila, jakou metodou byla správnost ELDZ stran zařazení do pracovní kategorie nástupcem zaměstnavatele žalobce přeshetřována a aby bylo prováděno dokazování výpověďmi svědků či znaleckými posudky, je v rozsudku krajského soudu ze dne 16. 10. 2019, č. j. 17 Ad 21/2019 – 48, uveden, a nelze proto přisvědčit námitce stěžovatelky, v níž tvrdí opak. Z předchozího zrušujícího rozsudku krajského soudu tak je zřejmé, že žalované vytknul neprověření správnosti evidenčních listů prostřednictvím dokazování výpověďmi svědků či za pomoci znaleckého posudku, byť nutno připustit, že krajský soud mohl svůj závazný právní názor v tomto rozsudku vyjádřit více podrobně a zřetelně.

[20] Způsob, jakým krajský soud v předchozím zrušujícím rozsudku uložil stěžovateli, jakým směrem se má dokazování v dalším řízení ubírat, s tím, že výslovně po stěžovateli požadoval, aby ve spolupráci s Krajskou hygienickou stanicí provedla orientační výpočet, kolik hodin v rámci jedné směny žalobce pracoval v podzemí, a dále zmínil možnost provést dokazování výsledky svědků a znaleckým posudkem, Nejvyšší správní soud považuje za dostatečný. Ostatně kasační stížnost proti tomuto rozsudku krajského soudu byla zamítnuta rozsudkem NSS č. j. 6 Ads 235/2019 – 92. Zdejší soud v této souvislosti

pokračování

konstatuje, že není úkolem správních soudů správnímu orgánu diktovat taxativním a zcela vyčerpávajícím způsobem, jaké důkazy má provést za účelem zjištění skutkového stavu. Tím by správní soudy nepřiměřeně zasahovaly do procesu dokazování před správními orgány. Stěžovatelka se však v následném (nyní přezkoumávaném) rozhodnutí správnosti údajů v evidenčních listech nijak nezabývala, toliko z nich při posouzení věci vycházela, a postupovala tudíž v rozporu se závazným právním názorem krajského soudu (potvrzeným Nejvyšším správním soudem).

[21] V kasační stížnosti napadeném rozsudku proto krajský soud stěžovatelce zcela oprávněně vytknul, že pominula možnost zjišťování podstatných okolností také formou svědeckých výpovědí či znaleckého posudku, tj. je zřejmé, jaké důkazní prostředky krajský soud považuje za nutné provést v dalším řízení.

[22] Správní soudy v předchozím řízení vyjasnily, co konkrétně má být zjišťováno dokazováním, když krajský soud v předchozím i v nyní kasační stížnosti napadeném rozsudku a Nejvyšší správní soud stěžovatelku zavázaly s poukazem na nález sp. zn. III. ÚS 1015/3 k tomu, aby provedla dokazování za účelem zjištění, zda lze na žalobcem vykonávanou práci nahlížet tak, že se jednalo o soustavný a v průběhu kalendářního měsíce převážný výkon práce na pracovištích v podzemí hlubinných dolů. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že Ústavní soud v bodu 27 nálezu sp. zn. III. ÚS 1015/13 výslovně uvedl, že „*pro zařazení zaměstnání důlního měřiče pod některý z okruhů zaměstnání podle přílohy č. 2 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. bylo rozhodující, zda bylo vykonáváno soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně na pracovištích v podzemí hlubinných dolů. Správní soudy proto pochybily, jestliže se ve svých úvahách touto podmínkou odmítly zabývat a soustředily se v podstatě jen na slovní vymezení jednotlivých okruhů zaměstnání, jež však s ohledem na výše uvedené nebylo lze považovat za taxativní výčet těchto zaměstnání. Pod jednotlivé okruhy muselo být možné zařadit případně i jiná zaměstnání, byť tato v jejich názvu nebyla výslovně zmíněna. V případě zaměstnání stěžovatele tak přicházelo v úvahu jeho podřazení pod kategorii uvedenou pod č. 3 přílohy č. 2 nařízení vlády č. 117/1988 Sb., tedy "horník-dělník, vrtný dělník, vzorkař, dělník v geologickém průzkumu, karotážník". Ke konstatování stěžovatelky, že jí není zřejmý účel a smysl dokazování, když podstatou sporu není správnost vyplnění ELDZ, Nejvyšší správní soud uvádí, že účel a smysl dokazování (zjištění skutečného rozsahu výkonu práce žalobce v podzemí) byl v předcházejících rozsudcích správních soudů zřetelně uveden a správnost vyplnění ELDZ s touto otázkou bezprostředně souvisí.*

[23] Krajský soud v napadeném rozsudku oprávněně setrval na svém závěru, že stěžovatelka má v dalším řízení zjistit časový rozsah práce vykonávané žalobcem pod zemí. Z rozsudku krajského soudu je dále zřejmé, že není možné ve světle nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1015/13 bezvýhradně vycházet ze správnosti údajů uvedených v ELDZ, jak to doposud činí žalovaná. S tímto závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Stěžovatelka pochybila, když neobstarala a neprovedla všechny důkazní prostředky zmíněné krajským soudem, které lze ke zjištění skutkového stavu obstarat, ani nezdůvodnila, co ji k tomuto postupu vedlo.

[24] K argumentaci stěžovatelky, že je bezúčelné provádět dokazování znaleckým posudkem (či svědeckou výpovědí) k prokázání toho, zda žalobce splňoval podmínky pro zařazení do I. A pracovní kategorie, když je toto zcela zjevné z ELDZ a tvrdí to i on sám, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že na základě nálezu Ústavního

soudu sp. zn. III. ÚS 1015/13 je třeba zabývat se tím, zda zaměstnání žalobce zařazené do pracovní kategorie I. A nebylo ve skutečnosti zaměstnáním v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech s preferovanou pracovní kategorií I. AA. Nelze přitom předjímat, že z výše jmenovaných důkazních prostředků doposud stěžovatelkou neprovedených, nemůže vyplynout, že se v posuzované věci jedná právě o takovýto případ, jak se domnívá stěžovatelka.

[25] Přesvědčení stěžovatelky, že pokyn krajského soudu postrádá smysl, neboť k tomu, aby stěžovatelka prověřila, zda zaměstnavatel na ELDZ uvedl číslo zaměstnání z příslušného resortního seznamu, není nutné přibírat do řízení znalce, ani vyslýchat svědky, neboť to lze zjistit prostým nahlédnutím do resortního seznamu. Nejvyšší správní soud nesdílí, neboť v návaznosti na již opakovaně zmíněný nálezn Ústavního soudu je třeba při zařazování pracovníků do pracovních kategorií vycházet ze skutečné povahy jejich práce a nikoli z formálního označení a zařazení jejich pozice v resortním seznamu. Je tudíž třeba ve sporných případech vždy ověřit, zda formální evidence o pracovní kategorii odpovídá skutečnému obsahu výkonu práce, což stěžovatelka v dostatečném rozsahu doposud neučinila. Přesvědčení stěžovatelky, že zaměstnání žalobce je na ELDZ vykázáno správně, na tomto závěru nic nemění, resp. je nyní předčasné a až další dokazování ukáže, zda a v jaké míře ob stojí. Zpětně na resortních seznamech a číselných znacích povolání, v souladu s nimiž byly ELDZ vyplňovány, vskutku již nic měnit nelze, to však neznáméná, že nemůže být prokázáno, že údaj na ELDZ ohledně pracovní kategorie je uveden v rozporu se skutečným způsobem výkonu práce.

[26] Pokud stěžovatelka nahlédnutím do nárokových podkladů u pěti žijících a dvou již mrtvých osob zjistila, že technickohospodářští pracovníci, které žalobce jmenuje v žalobě, mají zaměstnání důlního měřiče stejně jako žalobce hodnocené v I. A pracovní kategorii, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že stěžovatelka tuto argumentaci ve svém rozhodnutí neuvedla, a krajský soud ji tedy nemohl zohlednit. Ob stojí proto závěr krajského soudu, že stěžovatelka dostatečně nezdůvodnila, proč neprovedla příslušné důkazy. Stěžovatelkou zmíněná skutečnost, že tyto osoby mají zaměstnání důlního měřiče stejně jako žalobce hodnocení v I. A pracovní kategorii neznáméná, že nemohli podat relevantní výpověď ke způsobu výkonu práce stěžovatele (její soustavnosti a převážného výkonu na pracovištích v podzemí hlubinných dolů v průběhu kalendářního měsíce), na základě níž bude možné zhodnotit správnost zařazení zaměstnání žalobce do pracovní kategorie. Výše uvedené platí také ve vztahu k osobám označeným jako „figuranti“, neboť jak již výstižně konstatoval krajský soud, pokud bylo pravidlem, že důlní měřič a jeho figurant pracovali v podzemí společně, což je otázka, kterou by se žalovaná měla také zabývat, není zde racionální důvod zacházet odlišně s figurantem (který dle žalované spadá do pracovní kategorie I. AA) a s důlním měřičem. Krajský soud tedy dostatečně vysvětlil, proč by se stěžovatelka měla zabývat pracovní náplní „figuranta“ a „důlního měřiče“. Výpověď dalších důlních měřičů i figurantů tedy může být relevantní pro posouzení, zda žalobce vykonával práci soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně na pracovištích v podzemí hlubinných dolů a tím i pro posouzení věci samé, a nelze proto stěžovatelce přisvědčit, že se jedná o zcela bezúčelné důkazy.

[27] Námitku stěžovatelky, že krajský soud nepřihlédl k argumentaci stěžovatelky ohledně právní úpravy, resortních seznamů, jejich změn a zařazování do pracovních kategorií, nepovažuje Nejvyšší správní soud za opodstatněnou. Krajský soud vystihl

pokračování

podstatu věci, tj. že doposud nebyl řádně zjištěn skutkový stav (povaha práce žalobce z hlediska skutečné míry jejího výkonu v podzemí). Nebylo proto ani na místě se těmito právními otázkami podrobně zabývat.

[28] Stěžovatelka fakticky polemizuje se závěry Ústavního soudu vyslovenými v nálezu sp. zn. III. ÚS 1015/13, na které Nejvyšší správní soud navázal další judikaturou, mj. i rozsudkem č. j. 6 Ads 235/2019 – 92 vydaným v této věci. Nejvyšší správní soud nemůže jakkoli revidovat názory vyslovené Ústavním soudem, které jsou závazné pro všechny státní orgány (čl. 89 odst. 2 Ústavy). Z této judikatury je proto třeba při posouzení skutkově podobných případů, tedy i posuzované věci, vycházet.

[29] Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud správně aplikoval judikaturu (předmětný nálezn Ústavního soudu a navazující rozsudky NSS) dopadající na skutkové okolnosti případu. V posuzovaném případě zároveň není žádný prostor pro překonání dosavadní judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS, a ze dne 22. 10. 2019, čj. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS). V postupu krajského soudu nelze shledat ani žádné jiné pochybení. Z tohoto důvodu nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat nepřijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalobci žádné uplatnitelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu